

NYKREDIT: PENSIONS KasSEMODEL KRAV FRA FINANSTILSYNET

Kristian Vie Madsen bekræfter da også, at der ikke ligger noget klart. ”Der foreligger ingen aftale, før der er en aftale,” skriver han. Han vurderer dog, at det er at trække den lidt langt at kalde det gætteri. ”Men som vi hører det, er man noget tættere på enighed nu,” skriver han.

Oveni i alt dette er der i Nykredits materiale en bemærkning fra Finanstilsynet, der giver hævede øjenbryn: ”Nykredit har dog i forretningsmodellen en **mere eksplicit ambition** på området, hvilket taler for en særlig forsigtighed i forhold til kapitalmålsætning.”

Økonomisk Ugebrev har spurgt bestyrelsesformand i Forenet Kredit Nina Smith, hvad det er for en ”ambition”. Svaret via Forenet Kredit presseafdeling lyder ”Det er Forenet Kredit og Nykredits ambition om at være til stede med udlån, når kunderne efterspørger det – også i dårlige tider.”

Ejlif Thomasen

Finanstilsynet uddyber:

Økonomisk Ugebrev: ”Har Finanstilsynet indført en ny ”stress-buffer” i niveauet 4 procent af risikoeksponeringen, som Sifi-institutter skal overholde udover lovkravene?

Kræver Finanstilsynet, at Sifi-institutter skal have så meget kapital udover lovkrav, at de selv i et hårdt stress-scenarie ikke bruger af de buffere, der netop er tiltænkt at skulle dække et hårdt stress-forløb, altså med andre ord krav om at der er så mange penge til dårlige tider, at man ikke rører netop de penge der er lagt til side til dårlige tider?

I givet fald vil jeg spørge, hvor tilsynets hjemmel til at stille disse krav langt udover lovkravene er?”

Finanstilsynet ved vicedirektør Kristian Vie Madsen: Det kan man ikke helt sige. Man kan sige, at kreditinstitutterne skal have en forsvarlig forretningsmodel samt en kapitalplanlægning og en kapitalmålsætning, der passer med deres forretningsmodel.

Hvor meget kapital, det kræver, er sammensat af en række delelementer med forskellige konsekvenserne af overtrædelse:

Der er først lovens minimumskapital krav fx 8 procent af risikovægtede poster. Overtrædelse af dette medfører en hurtig inddragelse af tilladelse, hvis instituttet ikke efter en kort frist lever op til kravet.

Ovenpå det ligger et solvensbehov, hvor overtrædelse kan medføre inddragelse af tilladelse - men ikke med samme hastighed eller automatik.

Ovenpå det igen ligger SIFI, kapitalbevaringsbuffer, systemisk buffer og kontracyklisk buffer. Den automatiske konsekvens af overtrædelse er her begrænsninger på udbytte, aflønning og betaling af renter på hybrid kernekapital.

Sideløbende med bufferne og over dem er der genopretningstriggere, hvor virksomheden skal iværksætte genopretningstiltag, når de bryder med. Finanstilsynet har også her nogle muligheder for forskellige former for tidlig indgriben afhængig af alvoren af situationen.

Endelig er der kapitalmålsætning, som er der, hvor virksomheden skal ligge i almindelige tider. Brud på kapitalmålsætning har som sådan ikke umiddelbart tilsynsmæssige konsekvenser.

Tankegangen i dette noget komplicerede set-up er, at der skal være en kapitalmæssig bremselængde med en gradvis eskalering af konsekvenser.

Det er kommet efter krisen. Kapitaliseringen var ikke bare for svag, men lå også for tæt på kapitalkravene. Kapitalkravene er derfor ikke alene øget, men det er gjort på en måde, så der sikres kapital til at tage tab.

Der er så et spørgsmål om, hvordan dette kalibreres. Her er vores udgangspunkt, at institutterne skal have en kapitalmålsætning, så de kan tåle et alvorligt økonomisk tilbageslag uden at bryde med kapitalbuffere. Det afspejler flere forhold:

- 1) Hvis et institut kommer i konflikt med bufferkravene vil det få store konsekvenser for deres mulighed for markedsfinansiering - særligt hybrid kernekapital og supplerende kapital.
- 2) det er konsistent med overdækningskravet for at kunne indfri kapital uden at erstatte det.

Endelig skal bemærkes, at der selvsagt kunne være valgt andre tilgange. I Sverige tillades fx, at institutternes kapitaloverdækning er ret tæt på kapitalkravene, men omvendt er kapitalkravene meget høje. I Danmark valgte man en anden løsning, hvor kravene er mindre, men der til gengæld forventes en robust overdækning. Det er vi fortsat overbevist om, er den rigtige model. Det er sundere og giver formentligt mindre markedsreaktioner, at institutter kommer i konflikt med egne målsætninger frem for myndighedskrav ved økonomiske tilbageslag. Det betyder ikke, at bufferne ikke kan blive brugt i praksis, men alene at man ikke planlægger efter det.”
